

Sygn. akt

III AUa 695/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 października 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocylowska
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **24 października 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **14 maja 2013 r.** sygn. akt **III U 299/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 695/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 1.03.2012 r. odmówił wnioskodawcy J. M. prawa do dalszego pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.07.2011 r.

Za podstawę wydania decyzji tej treści organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 6.07.2011 r. wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty i podniósł, że jest niezdolny do pracy oraz wniósł o konsultację urologiczną.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z tych samych przyczyn, które stanowiły podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 14 maja 2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1.07.2011 r. do dnia 30.06.2013 r.

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił, że wnioskodawca jest ur. (...), ma wykształcenie zasadnicze zawodowe jako kierowca-mechanik i nieprzerwanie pobierał świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 28.04.1998 r. do dnia 30.06.2011 r.

Kolejny wniosek rentowy wnioskodawca złożył w dniu 11.05.2011r. Odwołujący się był badany przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 15.06.2011r. i rozpoznano u niego: organiczną chwiejność afektywną, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z zespołem bólowym w remisji objawów, zmiany zwyrodnieniowe kolan i stwierdził, że jest on zdolny do pracy.

Komisja lekarska ZUS, rozpoznając sprzeciw odwołującego się od tego orzeczenia, dnia 06.07.2011r. stwierdziła u niego: organiczną chwiejność afektywną, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez ograniczeń ruchowych w remisji zespołów bólowych, początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych i również uznała, że jest on zdolny do pracy.

Decyzją z dnia 12.07.2011r. znak:(...)organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do dalszego pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.07.2011r.

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu rozpoznając odwołanie od wyżej wymienionej decyzji w dniu 29.11.2011r. sygn. akt III U 801/11 postanowił uchylić zaskarżoną decyzję i przekazał sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kart informacyjnych z leczenia szpitalnego wnioskodawcy z dnia 31.10.2011r. oraz postępowanie w sprawie umorzył.

Organ rentowy wykonując postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 29.11.2011r. skierował wnioskodawcę na ponowne badania. Odwołujący się był badany przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 30.01.2012r., który rozpoznał u niego: zmiany zwyrodnieniowe – dyskopatyczne kręgosłupa z zespołami bólowymi, rozrost sterca i po uwzględnieniu opinii konsultanta specjalisty neurologa stwierdził, że jest on zdolny do pracy.

Komisja lekarska ZUS, rozpoznając sprzeciw odwołującego się od tego orzeczenia, dnia 24.02.2012r. stwierdziła u niego: zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, w okresie remisji, przerost gruczołu krokowego i również uznała, że jest on zdolny do pracy.

Orzeczenie to stało się podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Celem weryfikacji orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych neurologa, psychiatry, reumatologa, chirurga, którzy w opinii z dnia 8.05.2012 r. rozpoznali u odwołującego się, jako choroby podstawowe, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne bez deficytów neurologicznych na obwodzie, zmiany lewego stawu kolanowego bez upośledzenia funkcji ruchowej oraz jako choroby współistniejące: zaburzenia depresyjno-lękowe, stan po elektrosekcji przezcewkowej przerosłego gruczołu krokowego, chorobę reflukсовą przełyku i uznali go za zdolnego do pracy.

W związku z zarzutami wnioskodawcy do opinii biegłych, Sąd dopuścił na rozprawie w dniu 19.06.2012 r. dowód z opinii biegłych specjalistów – neurologa, urologa oraz opinii biegłego psychiatry i psychologa.

Biegli neurolog i urolog w opinii z dnia 3.10.2012 r. rozpoznali u odwołującego się zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym w okresie remisji manifestacji klinicznej, stan po TURP – elektrosekcji przerosłego gruczołu krokowego w 2011 r. i uznali go za zdolnego do pracy.

Biegły psychiatra i psycholog w opinii z dnia 24.01.2013 r. rozpoznali u odwołującego objawy zaburzeń psychoorganicznych przebiegających w okresie klinicznym neurasteniczno-depresyjnym i uznali go za częściowo niezdolnego do pracy na okres 2 lat.

Sąd uznał za miarodajne opinie biegłego psychiatry i psychologa do poczynienia ustaleń, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy i w związku z tym przysługuje mu prawo do renty.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia wskazał art. 107 i 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 14 maja 2013 r. zaskarżył apelacją pozwany organ rentowy zarzucając mu:

1. naruszenie art. 233 § 1 kpc polegające na przyjęciu, że opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii z dn. 24.01.2013 r. - stanowi wiarygodny dowód na okoliczność, że schorzenia występujące u wnioskodawcy powodują naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy, podczas gdy:

- opinia jest sprzeczna z drugą uzyskaną przez Sąd opinią z dn.08.05.2012 r.- innego biegłego z zakresu psychiatrii , stwierdzającą że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy;

- dołączona dokumentacja nie daje podstaw do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy,

2. naruszenie art. 107 w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. Nr 2009, Nr 153, poz. 1227), poprzez przyjęcie w okolicznościach niniejszej sprawy, że wnioskodawcy przysługuje renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.07.2011 r. do 30.06.2013 r. i wniósł o zmianę powyższego wyroku poprzez oddalenie odwołania, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelujący podniósł na uzasadnienie apelacji, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa, gdyż pomimo dwóch różnych opinii biegłych Sąd nie uzupełnił materiału dowodowego i nie wyjaśnił ujawnionych rozbieżności w ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy.

Według apelującego rozstrzygnięcie Sądu oparte na opinii biegłego z zakresu psychiatrii nie jest prawidłowe. Powyższe uzasadnia wnioski apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

Wbrew zarzutom apelacji zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu jest rozstrzygnięciem trafnym i odpowiadającym prawu.

I tak zauważyć przyjdzie, że Sąd I instancji przeprowadził w sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy odwołujący się spełnia ustawowe przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. To istotne dla sprawy ustalenie zostało poczynione w oparciu o jedynie właściwy w takich przypadkach dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów neurologa, chirurga, reumatologa i psychiatry, którzy uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Drugi zespół biegłych tj. neurolog i urolog również uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy. Natomiast powołany przez Sąd inny biegły psychiatra wspólnie z psychologiem wydali w dniu 24.01.2013 r. opinię (k.34 as), w której uznali wnioskodawcę nadal częściowo niezdolnego do pracy.

Sąd I instancji rozstrzygnięcie swe oparł na opinii biegłych psychiatry i psychologa z dnia 24.01.2013 r. z tym, że nie uzasadnił swego stanowiska w tym zakresie tj. co do miarodajności tego dowodu do oceny częściowej niezdolności wnioskodawcy do pracy w odniesieniu zwłaszcza do pierwszej wydanej w sprawie opinii z dnia 25.10.2012 r. (k.25), w której wydawaniu brał udział biegły psychiatra i przy stwierdzeniu zaburzeń depresyjno-lękowych nie uznał wnioskodawcy za niezdolnego do pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo uznał opinię biegłych psychiatry i psychologa za miarodajną do poczynienia ustaleń o niezdolności do pracy.

Uznać bowiem należało, że opinia psychiatry wydana wspólnie z psychologiem ma przewagę nad opinią biegłych z dnia 8.05.2012 r. w której wydaniu nie brał udziału biegły psycholog.

Biegły psycholog stwierdził u wnioskodawcy zaburzenia neurologiczne, które są wynikiem zmian organicznych w Ośrodkowym Układzie Nerwowym oraz, że wnioskodawca nie ma możliwości podjęcia pracy z uwagi na zaznaczone cechy zespołu psychoorganicznego.

W ocenie biegłych to zaburzenia psychoorganiczne przebiegające w obrazie klinicznym neurasteniczno-depresyjnym powodują u wnioskodawcy niezdolność do pracy.

Biegli psycholog i psychiatra w wydanej opinii odnieśli się też do opinii z dnia 8.05.2012 r., której nie podzielili z tego powodu, że biegli w tej opinii stwierdzili u wnioskodawcy zaburzenia depresyjno-lękowe stwierdzając brak niezdolności do pracy, nie uwzględnili jednak organicznego charakteru stwierdzonych zaburzeń.

Biegli psychiatra i psycholog nie stwierdzili też poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do stanu z daty poprzedniego orzeczenia lekarskiego ZUS z dnia 2.06.2010 r. oraz że stwierdzony wówczas stan zaburzeń depresyjnych miał podłoże organiczne.

Pozostałe zaś wydane w sprawie opinie nie zawierają uzasadnienia odnośnie poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy.

Reasumując stwierdzić należy, że stan zdrowia wnioskodawcy został należycie wyjaśniony przez Sąd I instancji, który prawidłowo ustalił, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Stosownie zatem do art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS przysługuje mu prawo do renty.

Z wyżej przytoczonych względów brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji i dlatego na mocy art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.